

ΚΙΡΑ ΚΑΣ

Η ΕΚΚΛΕΚΤΗ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙΙ

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE ONE
Από τις Εκδόσεις HarperTeen, Νέα Υόρκη 2014
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Εκλεκτή**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Kiera Cass
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μουχίη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλπη Κυργιοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Erin Fitzsimmons
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Kiera Cass, 2014
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Gustavo Marx/Merge Left Reps, Inc., 2014
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-0920-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1060-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

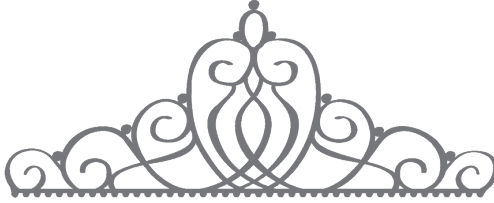
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfoffi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΚΙΡΑ ΚΑΣ

Η ΕΚΛΕΚΤΗ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙΙ

*Μετάφραση:
Φωτεινή Μοσχή*

*Στον Κάλαγουει,
το αγόρι που σκαρφάλωσε στο δεντρόσπιτο της καρδιάς μου
και με άφησε να γίνω η κορόνα στη δικιά του.*

1

ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΑΝ ΣΤΗ Μεγάλη Αίθουσα υπομένοντας άλλο ένα μάθημα καλών τρόπων, όταν από το παράθυρο πετάχτηκαν τούβλα. Η Ελίζ έπεσε αμέσως στο πάτωμα και άρχισε να σέρνεται προς την πλαϊνή πόρτα κλαψουρίζοντας. Η Σελέστ έβγαλε μια τσιριχτή κραυγή και όρμησε προς το πίσω μέρος του δωματίου αποφεύγοντας για ελάχιστα εκατοστά ένα σπασμένο γυαλί. Η Κρις με άρπαξε από το μπράτσο, με τράβηξε και άρχισε να τρέχω πλάι της πηγαίνοντας προς την έξοδο.

«Βιαστείτε, δεσποινίδες!» φώναξε η Σίλβια.

Σε λίγα δευτερόλεπτα οι φρουροί είχαν στοιχηθεί στα παράθυρα και πυροβολούσαν, ενώ οι κρότοι αντηχούσαν στα αυτιά μου καθώς τρέχαμε. Είτε με πέτρες είτε με όπλα, όποιος έδειχνε το παραμικρό δείγμα επιθετικότητας προς το παλάτι θα πέθαινε. Δεν υπήρχαν περιθώρια ανοχής γι' αυτές τις επιθέσεις.

«Σιχαίνομαι να τρέχω μ' αυτά τα παπούτσια», μουρμούρισε η Κρις, με την ουρά του φορέματός της να κρέμεται στο χέρι της και το βλέμμα της καρφωμένο στο βάθος του διαδρόμου.

«Μία από εμάς θα χρειαστεί να το συνηθίσει», είπε η Σελέστ λαχανιασμένη.

Έκανα μια γκριμάτσα. «Αν είμαι εγώ, θα φοράω αθλητικά κάθε μέρα. Δεν αντέχω άλλο».

«Αφήστε τα λόγια και βιαστείτε!» φώναξε η Σίλβια.

«Πώς θα πάμε κάτω από εδώ;» ρώτησε η Ελίζ.

«Και ο Μείξον;» αναφώνησε η Κρις.

Η Σίλβια δεν απάντησε. Την ακολουθήσαμε σε ένα λαβύρινθο διαδρόμων, ενώ ψάχναμε κάποιο άνοιγμα που θα οδηγούσε στο υπόγειο και παρακολουθούσαμε τον ένα φρουρό μετά τον άλλο να τρέχουν προς την αντίθετη κατεύθυνση. Έπιασα τον εαυτό μου να τους θαυμάζει, να αναρωτιέται πόσο θάρρος χρειάζεται για να τρέξει κανείς προς τον κίνδυνο για χάρη των άλλων.

Οι φρουροί που μας προσπερνούσαν ήταν ολόιδιοι μεταξύ τους, μέχρι τη στιγμή που ένα ζευγάρι πράσινα μάτια καρφώθηκαν στα δικά μου. Ο Άσπεν δε φαινόταν φοβισμένος ή έστω ξαφνιασμένος. Υπήρχε ένα πρόβλημα και πήγαινε να το λύσει. Αυτός ήταν ο χαρακτήρας του.

Ανταλλάξαμε ένα σύντομο βλέμμα, αλλά ήταν αρκετό. Έτσι ήταν με τον Άσπεν. Σε κλάσματα δευτερολέπτου, χωρίς ούτε μία λέξη, μπορούσα να του πω: *Να προσέχεις, να μην πάθεις τίποτα, και δίχως να πει κουβέντα μπορούσε να μου απαντήσει: Ναι, κι εσύ να προσέχεις τον εαυτό σου.*

Ενώ μπορούσα εύκολα να νιώθω άνεση με όσα δε λέγαμε, δεν είχα την ίδια τύχη με όσα λέγαμε. Η τελευταία μας συζήτηση δεν ήταν και πολύ ευχάριστη. Ήμουν έτοιμη να φύγω από εδώ μέσα και του είχα ζητήσει να μου αφήσει λίγο χρόνο να ξεπεράσω την Επιλογή. Και μετά τελικά έμεινα χωρίς να του δώσω καμία εξήγηση.

Ίσως η υπομονή του μαζί μου είχε λιγοστέψει, η ικανότητά του να βλέπει σ' εμένα μόνο το καλύτερο είχε αρχίσει να στερεύει. Έπρεπε με κάποιον τρόπο να το διορθώσω αυτό. Δεν μπορούσα να διανοηθώ μια ζωή χωρίς τον Άσπεν. Ακόμα και τώρα, ενώ ήλπιζα ότι ο Μείξον θα διάλεγε εμένα, δεν μπορούσα να φανταστώ έναν κόσμο χωρίς τον Άσπεν.

«Φτάσαμε!» φώναξε η Σίλβια καθώς έσπρωχνε ένα μυστηριώδες πορτάκι στον τοίχο.

Αρχίσαμε να κατεβαίνουμε τα σκαλιά. Η Ελίζ και η Σίλβια ήταν μπροστά.

«Να πάρει, Ελίζ, κουνήσου επιτέλους!» φώναξε η Σελέστ. Αν και μου κατοφάνηκε, ήξερα ότι όλες το ίδιο σκεφτόμασταν.

Καθώς κατεβαίναμε στο σκοτάδι, προσπάθησα να προετοιμάσω τον εαυτό μου για τις χαμένες ώρες που θα μέναμε κρυμμένες σαν τα ποντίκια. Συνεχίσαμε προς τα κάτω και ο ήχος της απόδρασής μας σκέπαζε τις κραυγές μέχρι που ακούστηκε ακριβώς από πάνω μας η φωνή ενός άνδρα. «Σταματήστε!»

Η Κρις κι εγώ γυρίσαμε ταυτόχρονα το κεφάλι μας παρακολουθώντας τη στολή που άρχισε να διακρίνεται. «Περισμένετε!» φώναξε η Κρις στις άλλες. «Είναι ένας φρουρός».

Σταθήκαμε στα σκαλιά με κομμένη την ανάσα. Μας έφτασε και ήταν κι εκείνος λαχανιασμένος.

«Συγγνώμη, δεσποινίδες. Οι αντάρτες έφυγαν μόλις έπεσαν οι πρώτοι πυροβολισμοί. Απ' ό,τι φαίνεται, δεν είχαν όρεξη για μάχη σήμερα».

Η Σίλβια ίσιωσε τα ρούχα της και μίλησε εκ μέρους μας. «Είπε ο Βασιλιάς ότι είναι ασφαλές; Αν όχι, βάζεις αυτά τα κορίτσια σε μεγάλο κίνδυνο».

«Ο επικεφαλής της φρουράς το είπε. Είμαι σίγουρος ότι η Μεγαλειότητά του...»

«Δεν έχεις την έγκριση του Βασιλιά. Ελάτε, κυρίες μου, προχωρήστε».

«Σοβαρολογείτε;» ρώτησα. «Θα κατέβουμε άδικα».

Με κάρφωσε με ένα βλέμμα που θα ακινητοποιούσε ακόμα και αντάρτη. Με τη Σίλβια είχαμε αναπτύξει ένα είδος φιλίας καθώς με είχε βοηθήσει χωρίς να το ξέρει να αποσπάσω την προσοχή μου από τον Άσπεν και τον Μείξον με τα επιπλέον μαθήματά της. Μετά το μικρό μου σόου στο Δελτίο πριν από μερικές ημέρες, αυτή η εμπιστοσύνη έδειχνε να έχει διαλυθεί. Γύρισε προς τον φρουρό και είπε: «Πάρε επίσημη εντολή από τον Βασιλιά και θα επιστρέψουμε. Ελάτε, κυρίες μου».

Ο φρουρός κι εγώ ανταλλάξαμε ένα αγανακτισμένο βλέμμα και πήρε ο καθένας τον δρόμο του.

Η Σίλβια δε φάνηκε να νιώθει άσχημα όταν ύστερα από είκοσι λεπτά ήρθε ένας άλλος φρουρός και μας είπε ότι μπορούσαμε να ανέβουμε επάνω.

Εκνευρίστηκα τόσο πολύ από αυτό το περιστατικό που δεν περίμενα ούτε τη Σίλβια ούτε τα άλλα κορίτσια. Ανέβηκα βιαστικά τα σκαλιά, βγήκα κάπου στον πρώτο όροφο και συνέχισα στο δωμάτιό μου κρατώντας τα παπούτσια στα χέρια μου. Οι καμαριέρες μου έλειπαν, αλλά στο κρεβάτι με περίμενε ένας μικρός ασημένιος δίσκος με ένα γράμμα.

Αναγνώρισα αμέσως τον γραφικό χαρακτήρα της Μεί και έσκισα τον φάκελο, καταβροχθίζοντας τις λέξεις της.

Έιμς

Γίναμε θείες! Η Άστρα είναι τέλεια. Μακάρι να ήσουν εδώ να την έβλεπες από κοντά, αλλά καταλαβαίνουμε όλοι ότι πρέπει να είσαι στο παλάτι αυτή τη στιγμή. Λες να συναντηθούμε τα Χριστούγεννα; Δεν είναι πολύ μακριά! Πρέπει να πάω να βοηθήσω την Κένα και τον Τζέιμς. Δεν το πιστεύω πόσο γλυκούλα είναι! Σου στέλνω μια φωτογραφία. Σ' αγαπάμε!

Μεί

Έβγαλα τη γυαλιστερή φωτογραφία. Ήταν όλοι εκεί εκτός από τον Κότα κι εμένα. Ο Τζέιμς, ο άνδρας της Κένα, ακτινοβολούσε και στεκόταν πάνω από τη γυναίκα και την κόρη του με πρησμένα μάτια. Η Κένα ήταν ανασηκωμένη στο κρεβάτι, κρατούσε ένα μικροσκοπικό ροζ κουβαράκι και φαινόταν ταυτόχρονα ενθουσιασμένη και εξαντλημένη. Η μαμά και ο μπαμπάς έλαμπαν από υπερηφάνεια, ενώ ο ενθουσιασμός της Μεί και του Τζέραντ ήταν ολοφάνερος. Φυσικά, ο Κότα δεν είχε πάει – δεν είχε να κερδίσει τίποτε άλλωστε από αυτό. Όμως, εγώ θα έπρεπε να είμαι εκεί.

Αλλά δεν ήμουν.

Ήμουν εδώ. Και μερικές φορές δεν καταλάβαινα γιατί. Ο Μείξον εξακολουθούσε να περνάει χρόνο με την Κρις, παρά τα όσα είχε κάνει για να μείνω. Έξω από το παλάτι οι αντάρτες επιτίθονταν ανελέητα, ενώ μέσα τα παγερά λόγια του Βασιλιά επέφεραν παρόμοια πλήγματα στην αυτοπεποίθησή μου. Στο μεταξύ με περιτριγύριζε και ο Άσπεν – ήταν ένα μυστικό που έπρεπε να κρατήσω. Και οι κάμερες πηγαυοέρχονταν κλέβοντας κομματάκια από τη ζωή μας για να ψυχαγωγήσουν το κοινό. Με στρίμωχναν από κάθε πλευρά κι έχανα όλα τα πράγματα τα που είχαν σημασία για μένα.

Συγκράτησα τα θυμωμένα μου δάκρυα. Είχα βαρεθεί τόσο πολύ να κλαίω.

Αντί γι' αυτό, άρχισα να κάνω σχέδια. Ο μόνος τρόπος να διορθώσω τα πράγματα ήταν να τελειώνω με την Επιλογή.

Παρόλο που κατά διαστήματα αμφισβητούσα την επιθυμία μου να γίνω πριγκίπισσα, δεν είχα καμία αμφιβολία ότι ήθελα να είμαι με τον Μείξον. Αν ήθελα να συμβεί αυτό, δεν μπορούσα να μένω άπραγη και να περιμένω. Καθώς συλλογιζόμουν την τελευταία μου συζήτηση με τον Βασιλιά, βημάτιζα πάνω κάτω περιμένοντας τις καμαριέρες μου.

Μετά βίας μπορούσα να ανασάνω, οπότε ήξερα ότι δεν είχε νόημα να προσπαθήσω να φάω. Ωστόσο, θα άξιζε τον κόπο. Έπρεπε να κάνω κάποια πρόοδο και μάλιστα γρήγορα. Σύμφωνα με τον Βασιλιά, τα άλλα κορίτσια πλησίαζαν τον Μείξον –σωματικά– και είχε πει ότι ήμουν υπερβολικά μέτριας εμφάνισης για να τις συναγωνιστώ σ' αυτόν τον τομέα.

Λες και δεν ήταν αρκετά περίπλοκη η σχέση μου με τον Μείξον, είχε έρθει να προστεθεί και η ανάγκη να ξαναχτίσουμε την εμπιστοσύνη μας. Και δεν ήμουν σίγουρη αν αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να κάνω ερωτήσεις ή όχι. Μολονότι ένιωθα αρκε-

τά σίγουρη ότι δεν είχε προχωρήσει τόσο πολύ σωματικά με τα άλλα κορίτσια, δεν μπορούσα να μην το σκέφτομαι. Δεν είχα προσπαθήσει ποτέ στο παρελθόν να γίνω σαγηνευτική – σχεδόν κάθε τρυφερή στιγμή που είχαμε μοιραστεί με τον Άσπεν ερχόταν αβίαστα, χωρίς πρόθεση–, αλλά ήλπιζα πως αν το έκανα επίτηδες θα μπορούσα να του δείξω ξεκάθαρα ότι ενδιαφερόμουν γι’ αυτόν όσο και οι άλλες.

Πήρα μια βαθιά ανάσα, σήκωσα το πιγούνι μου και μπήκα στην τραπεζαρία. Είχα αργήσει επίτηδες ένα δυο λεπτά ελπίζοντας ότι θα είχαν ήδη πάρει όλοι τις θέσεις τους. Το πέτυχα. Αλλά η αντίδραση ήταν ακόμα καλύτερη από ό,τι περίμενα.

Υποκλίθηκα γέροντας ελαφρώς το πόδι μου έτσι που η σχισμή του φορέματος να ανοίξει ελάχιστα και να αποκαλύψει τον γοφό μου. Το φόρεμα ήταν βαθυκόκκινο, στράπλες και ουσιαστικά εξώπλατο – ήμουν σχεδόν σίγουρη ότι οι καμαριέρες μου είχαν χρησιμοποιήσει κάποιο μαγικό ξόρκι για να στέκεται. Ίσως το σώμα μου και κοίταξα τον Μείξον, που πρόσεξα ότι είχε σταματήσει να μασάει. Κάποιου του έπεσε το πιρούνι.

Χαμήλωσα το βλέμμα και πήγα να καθίσω στη θέση μου, δίπλα στην Κρις.

«Μας δουλεύεις, Αμέρικα;» ψιθύρισε.

Έγειρα το κεφάλι μου προς το μέρος της. «Ορίστε;» έκανα υποκρινόμενη ότι δεν καταλαβαίνω.

Άφησε το μαχαίρι και το πιρούνι της και κοιταχτήκαμε. «Φαίνεσαι φτηνή».

«Κι εσύ ζηλιάρα».

Μάλλον το πέτυχα, γιατί κοκκίνισε και ξαναγύρισε στο φαγητό της. Εγώ έφαγα ελάχιστη ποσότητα από το δικό μου, γιατί το φόρεμα με στένευε ήδη απελπιστικά. Καθώς έβαλαν μπροστά μου το επιδόρπιο, αποφάσισα να σταματήσω να αγνοώ τον Μείξον και, όπως ήλπιζα, το βλέμμα του ήταν καρφωμένο πάνω μου. Σήκωσε το χέρι του αμέσως και έπιασε το αυτί του και έκανα κι εγώ το ίδιο συνεσταλμένα. Το βλέμμα μου πετάρωσε βιαστικά

προς τον βασιλιά Κλάρκσον και συγκράτησα ένα χαμόγελο. Είχε εκνευριστεί – άλλο ένα κόλπο μου που θα περνούσε ατιμώρητο.

Αφού ζήτησα συγγνώμη, αποχώρησα πρώτη, δίνοντας στον Μείξον την ευκαιρία να θαυμάσει το πίσω μέρος του φορέματός μου, και ανέβηκα βιαστικά στο δωμάτιό μου. Μόλις έφτασα, έκλεισα πίσω μου την πόρτα και ξεκούμπωσα το φόρεμα προσπαθώντας απεγνωσμένα να αναπνεύσω.

«Πώς πήγε;» με ρώτησε η Μαίρη και έτρεξε κοντά μου.
«Έμεινε άφωνος. Όλοι τους δηλαδή».

Η Λούσι έβγαλε μια τσιρίδα και η Αν πλησίασε για να βοηθήσει τη Μαίρη. «Θα το κρατάμε εμείς, εσείς απλώς περπατήστε», με διέταξε. Έκανα αυτό που μου είπε. «Θα έρθει απόψε;»

«Ναι. Δεν είμαι σίγουρη τότε, αλλά θα έρθει σίγουρα». Κάθισα στην άκρη του κρεβατιού μου, με τα χέρια σταυρωμένα γύρω από την κοιλιά μου για να συγκρατώ το ξεκούμπωτο φόρεμα.

Η Αν με κοίταξε θλιμμένη. «Λυτάμαι που θα πρέπει να είστε άβολα για λίγες ώρες ακόμα. Αλλά είμαι σίγουρη ότι αξίζει τον κόπο».

Χαμογέλασα και προσπάθησα να δείξω ότι αντιμετώπιζα τον πόνο. Είχα πει στις καμαριέρες μου ότι ήθελα να τραβήξω την προσοχή του Μείξον. Είχα παραλείψει να αναφέρω την ελπίδα μου ότι, με λίγη τύχη, το φόρεμα θα βρισκόταν στο πάτωμα πολύ σύντομα.

«Θέλετε να περιμένουμε μέχρι να έρθει;» ρώτησε η Λούσι με ενθουσιασμό που ξεχειλίξε.

«Όχι, απλώς βοηθήστε με να το κουμπώσω. Πρέπει να σκεφτώ κάποια πράγματα», απάντησα και σηκώθηκα για να με βοηθήσουν.

Η Μαίρη έπιασε το φερμουάρ. «Βαθιά ανάσα», είπε και εγώ υπάκουσα, και καθώς το φόρεμα με ξανάλλεισε μέσα του σκέφτηκα ένα στρατιώτη που πηγαίνει στον πόλεμο. Διαφορετική πανοπλία αλλά η ίδια ιδέα.

Απόψε θα έριχνα έναν άνδρα.

2

ΑΝΟΙΞΑ ΤΗΝ ΜΠΑΛΚΟΝΟΠΟΡΤΑ ΚΑΙ ΑΦΗΣΑ τον αέρα να γλυκάνει το δωμάτιό μου. Παρόλο που ήταν Δεκέμβριος, το αεράκι ήταν ελαφρύ και μου γαργαλούσε το δέρμα. Δε μας επέτρεπαν πια να βγούμε έξω, όχι χωρίς φρουρούς μαζί μας, οπότε θα έπρεπε να βουλευτούμε με αυτό.

Διέσχισα το δωμάτιο ανάβοντας κεριά και προσπαθώντας να κάνω τον χώρο φιλόξενο. Άκουσα το χτύπημα στην πόρτα κι έσβησα το σπίρτο, έτρεξα στο κρεβάτι πιάνοντας ένα βιβλίο και άπλωσα γύρω μου το φόρεμα. *Μα ναι, Μείξον, έτσι είμαι πάντα όταν διαβάζω.*

«Περάστε», ψιθύρισα με φωνή που ίσα που ακουγόταν.

Ο Μείξον μπήκε και σήκωσα ελαφρώς το κεφάλι μου, πιάνοντας την απορημένη του έκφραση ενώ επιθεωρούσε το ημιφωτισμένο μου δωμάτιο. Τελικά, προσήλωσε το βλέμμα του σ' εμέ-να θαυμάζοντας το εκτεθειμένο μου πόδι.

«Ήρθες», είπα και άφησα στο πλάι το βιβλίο μου καθώς σηκώθηκα για να τον χαιρετήσω.

Έκλεισε την πόρτα και μπήκε μέσα με τη ματιά του καρφωμένη στις καμπύλες μου. «Ήθελα να σου πω ότι απόψε είσαι εκθαμβωτική».

Τίναξα τα μαλλιά μου αδιάφορα. «Τι, αυτό το φορεματάκι; Είχε ξεμείνει στην ντουλάπα»

«Πολύ χαίρομαι που το ξέθαψες».

Έπλεξα τα δάχτυλά μου στα δικά του. «Έλα να καθίσουμε. Τελευταία δε σε βλέπω πολύ».

Αναστέναξε και με ακολούθησε. «Λυπάμαι γι' αυτό. Υπάρχει αρκετή ένταση από τότε που χάσαμε τόσο πολλούς στην επίθεση των ανταρτών, και ξέρεις πώς είναι ο πατέρας μου. Έχουμε στείλει αρκετούς φρουρούς για να προστατεύουν τις οικογένειές σας και οι δυνάμεις μας έχουν περιοριστεί, οπότε είναι πολύ χειρότερος από ό,τι συνήθως. Και με πιέζει να δώσω τέλος στην Επιλογή, αλλά δεν υποκύπτω. Θέλω να το σκεφτώ λίγο καιρό ακόμα».

Καθίσαμε στην άκρη του κρεβατιού και βολεύτηκα κοντά του. «Φυσικά. Εσύ πρέπει να έχεις τον τελευταίο λόγο σ' αυτό».

Έγνεψε καταφατικά. «Ακριβώς. Ξέρω ότι το έχω πει εκατό χιλιάδες φορές, αλλά με εξοργίζει να με πιέζουν».

Σούφρωσα ελαφρώς τα χείλη μου. «Το ξέρω».

Σώπασε και δεν μπορούσα να εξιχνιάσω την έκφρασή του. Προσπαθούσα να σκεφτώ πώς να προχωρήσω το πράγμα χωρίς να τον πιέσω, μα δεν ήμουν σίγουρη πώς να δημιουργήσω μια ρομαντική στιγμή.

«Ξέρω ότι είναι βλακεία, αλλά οι καμαριέρες μου μου έβαλαν αυτό το καινούργιο άρωμα. Είναι πολύ δυνατό;» ρώτησα και έγεια το κεφάλι μου για να με μυρίσει.

Πλησίασε και η μύτη του ακούμπησε ένα μαλακό σημείο στο δέρμα μου. «Όχι, αγαπητή μου, είναι υπέροχο», είπε με τα χείλη του κοντά στην καμπύλη του λαιμού μου. Μετά με φίλησε εκεί. Ξεροκατάπια, προσπαθώντας να συγκεντρωθώ. Έπρεπε να κρατήσω κάπως τον έλεγχο.

«Χαίρομαι που σου αρέσει. Μου έλειψες πολύ».

Ένωσα το χέρι του να γλιστράει στην πλάτη μου και κατέβασα το πρόσωπό μου. Τα μάτια του κοιτούσαν τα δικά μου και τα χείλη μας απείχαν ελάχιστα χιλιοστά.

«Πόσο σου έλειψα;» ρώτησε πνιχτά.

Το βλέμμα του, σε συνδυασμό με το πόσο σιγανή ήταν η

φωνή του, επηρέαζε πολύ παράξενα τον χτύπο της καρδιάς μου. «Τόσο πολύ...» είπα επίσης ψιθυριστά. «Τόσο μα τόσο πολύ».

Έσκυψα προς τα εμπρός, λαχταρώντας να με φιλήσει. Ο Μείξον με τράβηξε κοντά του με το ένα του χέρι και πέρασε το άλλο ανάμεσα από τα μαλλιά μου. Το σώμα μου ήθελε να παραδοθεί στο φιλί του, αλλά το φόρεμα δε με άφηγε. Τότε ένιωσα ξαφνικά πάλι άγχος και θυμήθηκα το σχέδιό μου.

Οδήγησα τα δάχτυλά του στο φερμουάρ στο πίσω μέρος του φορέματός μου, με την ελπίδα ότι αυτό θα ήταν αρκετό.

Τα χέρια του έμειναν εκεί για μια στιγμή και ήμουν έτοιμη να το ζητήσω να το κατεβάσει όταν ξέσπασε σε γέλια.

Ο ήχος με επανέφερε απότομα στην πραγματικότητα.

«Τι είναι τόσο αστείο;» ρώτησα προσπαθώντας να βρω έναν διακριτικό τρόπο να ηρεμήσω την αναπνοή μου.

«Από όλα όσα έχεις κάνει, αυτό εδώ είναι μακράν το πιο διασκεδαστικό!» Ο Μείξον χτύπησε το γόνατό του γελώντας.

«Ορίστε;»

Με φίλησε με δύναμη στο μέτωπο. «Πάντα αναρωτιόμουν πώς θα ήταν να σε δω να προσπαθείς». Άρχισε ξανά να γελάει. «Με συγχωρείς, πρέπει να φύγω». Ακόμα και ο τρόπος που σηκώθηκε έδειχνε ότι το διασκεδάζε. «Τα λέμε το πρωί».

Και μετά έφυγε. Έφυγε έτσι απλά!

Εγώ έμεινα εκεί τελείως σασιτισμένη. Από πού κι ως πού είχα πιστέψει ότι θα κατάφερνα κάτι τέτοιο; Ο Μείξον μπορεί να μην ήξερε τα πάντα για μένα, αλλά τουλάχιστον ήξερε το χαρακτήρα μου, και αυτό... δεν ήμουν εγώ.

Κοίταξα το γελοίο μου φόρεμα. Ήταν εξωφρενικό. Ούτε καν η Σελέστ δε θα το είχε παρακάνει τόσο. Τα μαλλιά μου ήταν υπερβολικά τέλεια, το μακιγιάζ μου υπερβολικά βαρύ. Κατάλαβε τι προσπαθούσα να κάνω από την πρώτη στιγμή που είχα περάσει την πόρτα της τραπεζαρίας. Αναστέναξα και διέσχισα το δωμάτιο σβήνοντας τα κεριά, ενώ αναρωτιόμουν πώς στο καλό θα τον αντίκριζα την επόμενη ημέρα.

3

ΣΚΕΦΤΗΚΑ ΝΑ ΠΩ ΟΤΙ ΕΙΧΑ στομαχόπονο. Ή έναν τρομερό πονοκέφαλο. Κρίση πανικού. Οτιδήποτε για να αποφύγω να κατέβω για πρωινό.

Μετά συλλογίστηκα τον Μείξον και ότι πάντα έλεγε πως πρέπει να έχεις ψηλά το κεφάλι. Αυτό δεν ήταν από τα δυνατά μου σημεία. Όμως, αν κατέβαινα τουλάχιστον κάτω, αν μπορούσα έστω να παρουσιαστώ, ίσως να μου το αναγνώριζε.

Ελπίζοντας να σβήσω λίγο τις εντυπώσεις που είχα δημιουργήσει, ζήτησα από τις καμαριέρες μου να μου βάλουν το πιο σεμνό ρούχο που είχα. Από αυτό και μόνο κατάλαβαν ότι δεν έπρεπε να ρωτήσουν για το προηγούμενο βράδυ. Το ντεκολτέ ήταν λίγο ψηλότερο από ό,τι φορούσαμε συνήθως στον ζεστό καιρό του Άντζελες και τα μανίκια έφταναν ως τους αγκώνες σχεδόν. Ήταν λουλουδάτο και χαρούμενο και ακριβώς το αντίθετο από το φόρεμα της προηγούμενης ημέρας.

Μετά βίας κατάφερα να κοιτάξω τον Μείξον όταν μπήκα στην τραπεζαρία, αλλά τουλάχιστον είχα το κεφάλι μου ψηλά.

Όταν επιτέλους του έριξα μια ματιά, με παρατηρούσε χαμογελώντας. Μου έκλεισε το μάτι ενώ μασούσε κι εγώ κατέβασα ξανά το κεφάλι κάνοντας ότι ενδιαφέρομαι για το φαγητό μου.

«Χαίρομαι που σε βλέπω με κανονικά ρούχα σήμερα», είπε ξερά η Κοις.

«Χαίρομαι που σε βλέπω με τόσο καλή διάθεση».

«Τι στο καλό σε έχει πιάσει;» με ρώτησε ψιθυριστά.

Υποχώρησα αποκαρδιωμένη. «Δεν έχω όρεξη για τέτοια σήμερα, Κρις. Άσε με ήσυχη, σε παρακαλώ».

Για μια στιγμή φάνηκε έτοιμη να μου απαντήσει, αλλά μάλλον αποφάσισε ότι δεν άξιζα τον κόπο. Ίσιωσε την πλάτη της και συνέχισε να τρώει. Αν είχα έστω και ελάχιστη επιτυχία χθες το βράδυ, θα μπορούσα να δικαιολογήσω τις πράξεις μου, όμως, έτσι όπως είχαν έρθει τα πράγματα, δεν μπορούσα καν να προσποιηθώ την περήφανε.

Ρίσκαρα άλλο ένα βλέμμα στον Μείξον και, παρόλο που δε με κοιτούσε, εξακολουθούσε να προσπαθεί να κρύψει μια αυτάρεσκη έκφραση ενώ έκοβε το φαγητό του. Αυτό ήταν. Δεν είχα σκοπό να υπομείνω μια τέτοια μέρα. Ήμουν έτοιμη να λιποθυμήσω ή να πω ότι με πονάει το στομάχι μου, όταν μπήκε μέσα ένας μπάτλερ. Μετέφερε κάποιο φάκελο πάνω σε έναν ασημένιο δίσκο και υποκλίθηκε πριν τον αφήσει μπροστά στον βασιλιά Κλάρκσον.

Ο Βασιλιάς έπιασε τον φάκελο και τον διάβασε βιαστικά. «Καταραμένοι Γάλλοι», μουρμούρισε. «Με συγχωρείς, Άμπερλι, φαίνεται ότι θα πρέπει να φύγω σε μία ώρα».

«Κι άλλο πρόβλημα με την εμπορική συμφωνία;» ρώτησε σιγανά εκείνη.

«Ναι. Νόμιζα ότι το είχαμε τακτοποιήσει αυτό πριν από μήνες. Πρέπει να πιέσουμε όμως». Σηκώθηκε, πέταξε την πετσέτα του στο πιάτο και πήγε προς την πόρτα.

«Πατέρα», έκανε ο Μείξον και σηκώθηκε. «Δε θέλεις να έρθω μαζί σου;»

Μου είχε φανεί παράξενο που ο Βασιλιάς δεν είχε πετάξει καμιά εντολή στον γιο του να τον ακολουθήσει καθώς έφευγε, μια που αυτή ήταν η συνηθισμένη του μέθοδος. Αντίθετα, όμως, στράφηκε στον Μείξον με παγερό βλέμμα και απότομο ύφος.

«Όταν είσαι έτοιμος να συμπεριφερθείς σαν βασιλιάς, τότε

θα μπορείς να κάνεις ό,τι κάνει ένας βασιλιάς». Έφυγε χωρίς να πει τίποτε άλλο.

Ο Μείξον έμεινε για λίγο όρθιος, σοκαρισμένος και ντροπιασμένος από την επιλογή του πατέρα του να τον προσβάλει μπροστά σε όλους. Καθώς επέστρεφε στη θέση του γύρισε προς τη μητέρα του. «Για να είμαι ειλικρινής, δεν μπορώ να πω ότι ανυπομονούσα γι' αυτή την πτήση», είπε κάνοντας πλάκα για να διώξει την ένταση. Η Βασίλισσα χαμογέλασε, όπως έπρεπε φυσικά, και οι υπόλοιπες απλώς το αγνοήσαμε.

Τα άλλα κορίτσια τέλειωσαν το πρωινό τους και αποσύρθηκαν στην Αίθουσα των Κυριών. Όταν στο τραπέζι είχαμε μείνει μόνο ο Μείξον, η Ελίζ κι εγώ, τον κοίταξα. Τραβήξαμε και οι δύο ταυτόχρονα το αυτί μας και μετά χαμογελάσαμε. Κάποια στιγμή έφυγε επιτέλους και η Ελίζ και συναντηθήκαμε στη μέση της αίθουσας χωρίς να μας ενοχλούν οι μπάτλερ και οι καμαριέρες που καθάριζαν γύρω μας.

«Εγώ φταίω που δε σε παίρνει μαζί του», είπα θλιμμένα.

«Ίσως», με πείραξε. «Πίστεψέ με δεν είναι η πρώτη φορά που προσπαθεί να με βάλει στη θέση μου, και έχει ένα εκατομμύριο λόγους στο μυαλό του για να το δικαιολογεί. Δε θα με εξέπληττε αν αυτή τη φορά το μόνο του κίνητρο ήταν η κακία. Δεν του αρέσει να χάνει τον έλεγχο και όσο πιο πολύ πλησιάζω στο να επιλέξω σύζυγο, τόσο αυξάνονται οι πιθανότητες να τον χάσει. Αν και ξέρουμε και οι δύο ότι δε θα τον χάσει ποτέ τελειώς».

«Μπορείς να με στείλεις από τώρα σπίτι μου. Δεν πρόκειται ποτέ να σε αφήσει να επιλέξεις εμένα». Δεν είχα πει ακόμα στον Μείξον πώς με είχε στριμώξει ο πατέρας του και με είχε απειλήσει στη μέση του διαδρόμου μόλις τον είχε πείσει εκείνος να με αφήσει να μείνω. Ο βασιλιάς Κλάρκσον είχε ξεκαθαρίσει ότι έπρεπε να κρατήσω το στόμα μου κλειστό για την κουβέντα μας, και δεν ήθελα να τον προκαλέσω. Από την άλλη, όμως, δε μου άρεσε να το κρατώ μυστικό από τον Μείξον.

«Άλλωστε», είπα και σταύρωσα τα χέρια μου, «μετά το χθεσινό δεν μπορώ να φανταστώ ότι θέλεις και πολύ να με κρατήσεις, έτσι κι αλλιώς».

Δάγκωσε τα χείλη του. «Συγγνώμη που γέλασα, όμως, πραγματικά, τι άλλο να έκανα;»

«Εγώ είχα αρκετές ιδέες», μουρμούρισα, ενώ ντρεπόμουν ακόμα για την προσπάθειά μου να τον αποπλανήσω. «Νιώθω τόσο χαζή». Έκρυψα το κεφάλι μου ανάμεσα στα χέρια μου.

«Σταμάτα», είπε τρυφερά και με τράβηξε στην αγκαλιά του. «Πίστεψέ με, ήταν στ' αλήθεια πολύ δελεαστικό. Αλλά δεν είσαι τέτοια κοπέλα».

«Δε θα έπρεπε να είμαι όμως; Δε θα έπρεπε αυτό να είναι ένα μέρος της σχέσης που έχουμε;» κλαψούρισα στο στήθος του.

«Δε θυμάσαι εκείνο το βράδυ στο καταφύγιο;» με ρώτησε χαμηλόφωνα.

«Ναι, αλλά αυτό ουσιαστικά ήταν ένα αντίο».

«Θα ήταν φανταστικό αντίο».

Απομακρύνθηκα και τον χτύπησα παιχνιδιάρικα. Γέλασε, χαρούμενος που είχε σπάσει τον πάγο μεταξύ μας.

«Ας το ξεχάσουμε», πρότεινα.

«Πολύ καλά», συμφώνησε. «Άλλωστε, έχουμε ένα σχέδιο να ετοιμάσουμε εσύ κι εγώ».

«Αλήθεια;»

«Ναι, και μια που λείπει ο πατέρας μου είναι η κατάλληλη στιγμή για να αρχίσουμε να σκεφτόμαστε ιδέες».

«Εντάξει», είπα ενθουσιασμένη που θα συμμετείχα σε κάτι το οποίο θα γνωρίζαμε μόνο εμείς οι δύο.

Αναστέναξε και με έκανε να ανησυχήσω λίγο για το τι σχεδίαζε. «Έχεις δίκιο. Ο πατέρας δε σε εγκρίνει. Αλλά μπορεί να αναγκαστεί να το δεχτεί αν καταφέρουμε ένα πράγμα».

«Το οποίο είναι;»

«Πρέπει να σε κάνουμε την αγαπημένη του κόσμου».

Έκανα μια γκριμάτσα. «Αυτό είναι το σχέδιο; Μείξον, αυτό

δεν πρόκειται να συμβεί ποτέ. Διάβασα ένα γκάλοπ σε κάποιο περιοδικό της Σελέστ τότε που είχα προσπαθήσει να σώσω τη Μάρλι. Ο κόσμος μετά βίας με αντέχει».

«Οι απόψεις αλλάζουν. Μην αφήνεις μια στιγμή να σε επηρεάζει τόσο».

Εξακολουθούσα να νιώθω απόγνωση, αλλά τι μπορούσα να πω; Αν ήταν η μόνη μου επιλογή, έπρεπε τουλάχιστον να προσπαθήσω.

«Εντάξει», απάντησα. «Αλλά σ' το λέω, δε θα πιάσει».

Με ένα παιχνιδιάρικο χαμόγελο έσκυψε και μου έδωσε ένα μεγάλο, αργό φιλί. «Κι εγώ σου λέω ότι θα πιάσει».

4

ΜΠΗΚΑ ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ με το μυαλό μου στο καινούργιο σχέδιο του Μείξον. Η Βασίλισσα δεν είχε εμφανιστεί ακόμα και τα κορίτσια γελούσαν συγκεντρωμένα κοντά στο παράθυρο.

«Αμέρικα, έλα εδώ!» είπε βιαστικά η Κρις. Ακόμα και η Σελέστ γύρισε χαμογελώντας και μου έκανε νόημα να πλησιάσω.

Ανησύχησα λίγο για το τι μπορεί να με περίμενε, αλλά πήγα κοντά τους. «Θεούλη μου!» τσίριξα.

«Ω, ναι!» Η Σελέστ αναστέναξε.

Στον κήπο, έξω από το παράθυρο γυμνάζονταν ημίγυμνοι οι μισοί φρουροί του παλατιού. Ο Άσπεν μού είχε πει ότι τους έκαναν ενέσεις για να είναι δυνατοί, αλλά προφανώς έκαναν και αρκετή γυμναστική για να κρατάνε το σώμα τους σε τέλεια φυσική κατάσταση.

Αν και ήμασταν όλες αφοσιωμένες στον Μείξον, η εικόνα των όμορφων αγοριών δεν ήταν κάτι που μπορούσαμε να αγνοήσουμε.

«Αυτός με τα ξανθά μαλλιά», είπε η Κρις. «Ή τουλάχιστον νομίζω ότι είναι ξανθά. Τα μαλλιά τους είναι τόσο κοντά!»

«Εμένα μ' αρέσει αυτός», είπε σιγανά η Ελίζ καθώς άλλος ένας φρουρός πέρασε τρέχοντας μπροστά από το παράθυρό μας.

Η Κρις χαχάνισε. «Δεν το πιστεύω ότι το κάνουμε αυτό!»

«Α, κοιτάξτε! Αυτός εκεί με τα πράσινα μάτια», είπε η Σελέστ και έδειξε τον Άσπεν.

Η Κρις αναστέναξε. «Χόρεψα μαζί του στο Χάλογουιν και πέρα από το ότι είναι ωραίος έχει και χιούμορ».

«Κι εγώ χόρεψα μαζί του», κοκορεύτηκε η Σελέστ. «Είναι σίγουρα ο πιο ωραίος φρουρός στο παλάτι».

Δεν μπόρεσα να μη γελάσω λίγο. Αναρωτήθηκα τι θα σκεφτόταν αν μάθαινε ότι ήταν Έξι.

Τον κοίταξα να τρέχει και σκέφτηκα τις εκατοντάδες φορές που με είχαν αγκαλιάσει αυτά τα μπράτσα. Η απόσταση που μεγάλωνε ανάμεσα σ' εμένα και τον Άσπεν έμοιαζε αναπόφευκτη, αλλά ακόμα και τώρα σκεφτόμουν αν υπήρχε κάποιος τρόπος να κρατήσουμε έστω και ένα μικρό κομμάτι από αυτό που είχαμε. Κι αν τον χρειαζόμουν;

«Εσύ τι λες, Αμέρικα;» ρώτησε η Κρις.

Ο μόνος που μου είχε τραβήξει την προσοχή πραγματικά ήταν ο Άσπεν και μετά τον πόνο που είχα νιώσει γι' αυτόν μου φαινόταν ανόητο να το πω. Απέφυγα την ερώτηση.

«Όλοι καλοί μου φαίνονται».

«Καλοί;» επανέλαβε η Σελέστ. «Πλάκα κάνεις! Είναι όλοι τους απ' τα πιο ωραία αγόρια που έχω δει ποτέ!»

«Είναι απλώς μερικά αγόρια χωρίς μπλούζες», απάντησα.

«Ναι, αλλά απόλαυσέ το λίγο γιατί μετά θα έχεις μόνο εμάς τις τρεις να βλέπεις», είπε ειρωνικά.

«Τέλος πάντων. Ο Μείξον χωρίς μπλούζα είναι εξίσου ωραίος με αυτούς εδώ».

«Τι είπες;» τσίριξε η Κρις.

Ένα δευτερόλεπτο αφότου είχα ξεστομίσει αυτές τις λέξεις συνειδητοποίησα τι είχα πει. Τρία ζευγάρια μάτια καρφώθηκαν πάνω μου.

«Πότε ακριβώς βρεθήκατε ημίγυμνοι εσύ και ο Μείξον;» απαίτησε να μάθει η Σελέστ.

«Όχι εγώ!»

«Αυτός όμως;» ρώτησε η Κρις. «Γι' αυτό φόρεσες αυτό το απαίσιο φόρεμα χθες το βράδυ;»

Η Σελέστ αναφώνησε πνιχτά: «Τσουλάρα!»

«Σας παρακαλώ!» φώναξα.

«Τι περίμενες δηλαδή;» απάντησε απότομα και σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος. «Εκτός και αν θες να μας πεις τι ακριβώς συνέβη και γιατί κάνουμε λάθος.»

Όμως, δεν υπήρχε τρόπος να τους το εξηγήσω. Όταν είχα γδύσει τον Μείξον δεν ήταν ακριβώς ρομαντική στιγμή, αλλά δεν μπορούσα να τους πω ότι φρόντιζα τις πληγές που είχε στην πλάτη του και οι οποίες είχαν προκληθεί από τον πατέρα του. Είχε περάσει ολόκληρη τη ζωή του φυλάσσοντας αυτό το μυστικό. Αν τον πρόδιδα, θα τέλειωναν όλα μεταξύ μας.

«Και η Σελέστ είχε κολλήσει πάνω του ημίγυμνη σε ένα διάδρομο!» την κατηγορήσα και την έδειξα με το δάχτυλο.

Έμεινε με ανοιχτό το στόμα. «Πού το ξέρεις εσύ;»

«Έχετε βρεθεί όλες γυμνές με τον Μείξον;» ρώτησε έντρομη η Ελιζ.

«Δεν ήμασταν γυμνοί!» φώναξα εγώ.

«Λοιπόν», είπε η Κρις και σταύρωσε τα χέρια της. «Πρέπει να το ξεκαθαρίσουμε αυτό. Ποια έχει κάνει τι με τον Μείξον;»

Όλες μείναμε για λίγο σιωπηλές, γιατί καμία δεν ήθελε να μιλήσει πρώτη.

«Εμείς έχουμε φιληθεί», αποκρίθηκε η Ελιζ. «Τρεις φορές, αλλά μόνο αυτό».

«Εμείς δεν έχουμε φιληθεί καν», ομολόγησε η Κρις. «Αλλά από επιλογή δική μου. Θα με φιλούσε αν τον άφηνα.»

«Αλήθεια;» ρώτησε σοκαρισμένη η Σελέστ. «Ούτε μία φορά;»

«Ούτε μία».

«Εμείς έχουμε φιληθεί αρκετά». Η Σελέστ τίναξε τα μαλλιά της αποφασισμένη να φανεί περήφανη παρά ντροπιασμένη. «Το καλύτερο ήταν στον διάδρομο ένα βράδυ». Με κοίταξε. «Ψιθυ-

ρίζαμε λέγοντας πόσο συναρπαστικό θα ήταν αν μας έπιαναν»

Τελικά όλα τα μάτια στράφηκαν πάνω μου. Θυμήθηκα τα λόγια του Βασιλιά που υπονοούσαν ότι τα άλλα κορίτσια ήταν πιο προχωρημένα από μένα σ' αυτόν τον τομέα. Όμως, τώρα ήξερα ότι ήταν απλώς άλλο ένα κόλπο του, ένας τρόπος να με κάνει να νιώσω ασημαντη. Είπα την αλήθεια.

«Η αλήθεια είναι ότι εγώ ήμουν η πρώτη που φίλησε ο Μείξον. Όχι η Ολίβια. Δεν ήθελα να το μάθει κανείς. Και είχαμε μερικές... πιο τρυφερές στιγμές και σε μία από αυτές βγήκε το πουκάμισό του».

«Βγήκε; Πέταξε μόνο του πάνω από το κεφάλι του;» με πίεσε η Σελέστ.

«Το έβγαλε», παραδέχτηκα.

Η Σελέστ συνέχισε να με πιέζει, καθώς προφανώς δεν την είχε ικανοποιήσει η απάντησή μου. «Το έβγαλε μόνος του ή του το έβγαλες;»

«Υποθέτω και οι δύο».

Έπειτα από μια έντονη σιωπή, ξαναμίλησε η Κρις. «Εντάξει, τώρα ξέρουμε όλες πού βρισκόμαστε».

«Πού βρισκόμαστε;» ρώτησε η Ελίζ.

Δεν απάντησε καμιά.

«Απλώς ήθελα να πω...» Δίστασα για λίγο. «Όλες αυτές οι στιγμές ήταν πολύ σημαντικές για μένα και νοιάζομαι για τον Μείξον».

«Υπονοείς δηλαδή ότι εμείς δε νοιαζόμαστε;» μου επιτέθηκε η Σελέστ.

«Είμαι σίγουρη ότι εσύ τουλάχιστον όχι».

«Πώς τολμάς;»

«Σελέστ, δεν είναι μυστικό ότι εσύ θέλεις κάποιον με εξουσία. Βάζω στοίχημα ότι σου αρέσει αρκετά ο Μείξον, αλλά δεν είσαι ερωτευμένη μαζί του. Αυτό που θέλεις είναι το στέμμα».

Χωρίς να το αρνηθεί, στράφηκε στην Ελίζ. «Και γι' αυτήν τι έχεις να πεις; Δεν έχω δει ούτε ίχνος συναισθήματος από σένα!»

«Είμαι συγκρατημένη. Μπορείς να το δοκιμάσεις κι εσύ καμιά φορά», της απάντησε αμέσως η Ελίζ. Η σπίθα θυμού που είδα με έκανε να τη συμπαθήσω περισσότερο. «Στην οικογένειά μου, όλοι οι γάμοι είναι κανονισμένοι. Ήξερα τι με περίμενε και αυτό είναι όλο. Μπορεί να μην έχω ξετρελαθεί με τον Μείξον, αλλά τον σέβομαι. Η αγάπη θα έρθει αργότερα».

Η Κρις μίλησε με συμπονετικό ύφος. «Ελίζ, νομίζω ότι αυτό είναι λίγο θλιβερό».

«Όχι, δεν είναι. Υπάρχουν πιο σπουδαία πράγματα από την αγάπη».

Κοιτάξαμε την Ελίζ χωρίς να μιλάμε, με τα λόγια της να αντηχούν στο μυαλό μας. Εγώ πάλευα για την οικογένειά μου από αγάπη, το ίδιο και για τον Άσπεν. Και τώρα, αν και με τρώμαζε να το σκέφτομαι, ήμουν σίγουρη ότι όλες μου οι πράξεις σχετικά με τον Μείξον, ακόμα και όταν ήταν αθεράπευτα ανόητες, είχαν την πηγή τους σε αυτό το συναίσθημα. Όμως, απ' την άλλη, αν υπήρχε όντως κάτι πολύ πιο σημαντικό από αυτό;

«Ε, λοιπόν, εγώ θα το πω: τον αγαπώ», ξεφούρνισε η Κρις. «Τον αγαπώ και θέλω να με παντρευτεί».

Επέστρεψα απότομα στη συζήτηση και ήθελα να εξαφανιστώ μέσα στο χαλί. Τι είχα ξεκινήσει;

«Έλα, Αμέρικα, μίλα ξεκάθαρα», είπε επιτακτικά η Σελέστ.

Κοκάλωσα, ανασαίνοντας αργά. Χρειάστηκα ένα λεπτό για να βρω τις κατάλληλες λέξεις. «Ο Μείξον ξέρει πώς νιώθω και αυτό είναι το μόνο που έχει σημασία».

Μου έκανε μια γκριμάτσα για την απάντησή μου, μα δε με πίεσε περισσότερο. Δίχως άλλο θα ανησυχούσε ότι θα της έκανα το ίδιο αν επέμενε.

Μείναμε εκεί να κοιταζόμαστε μεταξύ μας. Η Επιλογή είχε κρατήσει μήνες και πλέον μπορούσαμε πια να δούμε τα αληθινά όρια του συναγωνισμού μας. Είχαμε όλες μάθει λίγα πράγματα για τη σχέση καθεμιάς με τον Μείξον –τουλάχιστον μια πλευρά της– και μπορούσαμε να τα συγκρίνουμε.

Ελάχιστα λεπτά αργότερα μπήκε η Βασίλισσα και μας καλημέρισε. Αφού υποκλιθήκαμε, αποσυρθήκαμε όλες. Η καθεμία στη γωνία της και στον εαυτό της. Ίσως να ήταν αναμενόμενο να γίνει αυτό. Ήμασταν τέσσερις κοπέλες και ένας πρίγκιπας, και τρεις από εμάς σύντομα θα φεύγαμε από το παλάτι με τίποτα περισσότερο από μια ενδιαφέρουσα ιστορία για το πώς είχαμε περάσει το φθινόπωρό μας.

5

ΕΠΛΕΚΑ ΝΕΥΡΙΚΑ ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΜΟΥ καθώς βηματίζα στη βιβλιοθήκη του ισογείου προσπαθώντας να βάλω σε μια σειρά τις λέξεις στο μυαλό μου. Ήξερα ότι έπρεπε να εξηγήσω στον Μείξον τι είχε συμβεί πριν το μάθει από τις άλλες, μα αυτό δε σήμαινε ότι ανυπομονούσα γι' αυτή τη συζήτηση.

«Τοκ τοκ», είπε καθώς έμπαινε. Είδε την ανήσυχη έκφραση στο πρόσωπό μου. «Τι έχεις;»

«Μη θυμώσεις», τον προειδοποίησα καθώς με πλησίαζε.

Το βήμα του έγινε πιο αργό και το ενδιαφέρον έδωσε τη θέση του στην επιφυλακτικότητα. «Θα προσπαθήσω».

«Τα κορίτσια ξέρουν ότι σε έχω δει χωρίς πουκάμισο», ομολόγησα. Είδα την ερώτηση να σχηματίζεται στα χείλη του. «Δεν είπα τίποτα για την πλάτη σου», ορκίστηκα. «Αν και θα ήθελα, γιατί τώρα νομίζουν ότι κάναμε κάτι πολύ σέξι».

Χαμογέλασε. «Κάπως έτσι κατέληξε όμως».

«Μην αστειεύεσαι, Μείξον! Με μισούν τώρα».

Η λάμψη δε χάθηκε από τα μάτια του καθώς με αγκάλιαζε. «Αν σε παρηγορεί αυτό, δε θύμωσα. Εφόσον κράτησες το μυστικό μου, δε με πειράζει. Αν και με ξάφνιασε λίγο που τους το είπες. Πώς έφτασε εκεί η κουβέντα;»

Έκρουσα το κεφάλι μου στο στήθος του. «Δε νομίζω ότι μπορώ να σου πω».

«Χμμ...» Χάιδεψε με τον αντίχειρά του την πλάτη μου. «Νόμιζα ότι είχαμε πει να δουλέψουμε λίγο την εμπιστοσύνη μας».

«Ναι. Σου ζητώ να με εμπιστευτείς όταν σου λέω ότι θα γίνει χειρότερο αν σου πω». Μπορεί να έκανα λάθος, αλλά ήμουν σχεδόν σίγουρη ότι αν ομολογούσα στον Μείξον ότι κατασκοπεύαμε τους ημίγυμνους ιδρωμένους φρουρούς θα μπλέκαμε σε ένα σωρό προβλήματα.

«Εντάξει», είπε τελικά. «Τα κορίτσια ξέρουν ότι με έχεις δει σχεδόν γυμνό. Κάτι άλλο;»

Δίστασα. «Ξέρουν ότι ήμουν η πρώτη που φίλησες. Και εγώ ξέρω όλα όσα έχεις κάνει ή δεν έχεις κάνει μαζί τους».

Τραβήχτηκε. «Τι πράγμα;»

«Όταν μου ξέφυγε ότι σε είχα δει χωρίς πουκάμισο, άρχισε η μία να κατηγορεί την άλλη και μετά αποφασίσαμε να πούμε την αλήθεια. Ξέρω ότι έχεις φιληθεί πολλές φορές με τη Σελέστ και ότι θα είχες φιλήσει την Κρις πριν από πολύ καιρό αν σε άφηνε. Τα είπαμε όλα».

Πέρασε το χέρι του πάνω από το πρόσωπό του και έκανε μερικά βήματα προς τα πίσω καθώς συνειδητοποιούσε όλα αυτά. «Δηλαδή δεν έχω πια καμία απολύτως ιδιωτικότητα; Καμία; Επειδή εσείς οι τέσσερις θέλατε να συγκρίνετε το σκορ σας;» Η αναστάτωση του ήταν ολοφάνερη.

«Ξέρεις κάτι, αφού επιμένεις τόσο πολύ στην ειλικρίνεια, θα έπρεπε να νιώθεις ευγνωμοσύνη».

Σταμάτησε και με κοίταξε έκπληκτος. «Ορίστε;»

«Πλέον είναι όλα ξεκάθαρα. Έχουμε μια καλή ιδέα για το πού βρισκόμαστε, και εγώ τουλάχιστον νιώθω ευγνωμοσύνη».

«Ευγνωμοσύνη;»

«Αν μου είχες πει ότι η Σελέστ κι εγώ ήμασταν σχεδόν στο ίδιο σημείο σε ό,τι αφορά τη σωματική επαφή, δε θα είχα προσπαθήσει να σου την πέσω όπως έκανα χθες το βράδυ. Ξέρεις πόσο άσχημα ένιωσα;»

Πήρε μια ειρωνική έκφραση και ξανάρχισε να βηματίζει.

«Σε παρακαλώ, Αμερική, έχεις πει και έχεις κάνει τόσο πολλά ανόητα πράγματα που εκπλήσσομαι για το ότι μπορείς ακόμα να νιώθεις άσχημα».

Χρειάστηκε μια στιγμή για να κατανοήσω πλήρως τα λόγια του. Ο Μείξον με συμπαθούσε πάντα, ή τουλάχιστον έτσι έλεγε. Ήξερα ότι αυτό συνέβαινε ενάντια στη λογική των άλλων. Μήπως ενάντια και στη δική του;

«Θα φύγω τότε», είπα σιγανά χωρίς να τον κοιτάζω στα μάτια. «Συγγνώμη που μου ξέφυγε αυτό με το πουκάμισο». Άρχισα να απομακρύνομαι και ένιωθα τόσο μικρή που αναρωτιόμουν αν με έβλεπε.

«Έλα τώρα, Αμερική. Δεν το εννοούσα...»

«Δεν πειράζει», μουρμούρισα. «Θα προσέχω τα λόγια μου».

Πήγα προς τα πάνω και δεν ήμουν σίγουρη αν ήθελα να με ακολουθήσει ο Μείξον ή όχι. Δεν ήρθε πάντως.

Όταν έφτασα στο δωμάτιό μου ήταν εκεί η Αν, η Μαίρη και η Λούσι και άλλαζαν τα σεντόνια μου και ξεσκόνιζαν τα ράφια.

«Γεια σας, δεσποινίς», με χαιρέτησε η Αν. «Μήπως θα θέλατε λίγο τσάι;»

«Όχι, θα καθίσω απλώς για λίγο στο μπαλκόνι. Αν έρθει κανείς, πείτε ότι ξεκουράζομαι».

Η Αν συνοφρυώθηκε, αλλά έγνεψε καταφατικά. «Μάλιστα».

Πέρασα λίγη ώρα απολαμβάνοντας τον καθαρό αέρα και μετά ξεφύλλισα τα κείμενα που μας είχε δώσει η Σίλβια να μελετήσουμε. Πήρα έναν σύντομο υπνάκο και έπαιξα βιολί. Όσο μπορούσα να αποφεύγω τα άλλα κορίτσια και τον Μείξον δε με ενδιέφερε καθόλου τι θα έκανα.

Επειδή έλειπε ο Βασιλιάς, μας επέτρεπαν να παίρνουμε τα γεύματα στα δωμάτιά μας, οπότε αυτό έκανα. Καθώς έτρωγα το κοτόπουλό μου, ακούστηκε ένας χτύπος στην πόρτα. Μπορεί να ήμουν παρανοϊκή, αλλά ήμουν σίγουρη ότι ήταν ο Μείξον. Δεν υπήρχε περίπτωση να μπορέσω να τον αντικρίσω εκείνη τη στιγμή. Άρπαξα τη Μαίρη και την Αν και έτρεξα στο μπάνιο.

«Λούσι», ψιθύρισα. «Πες του ότι είμαι στο μπάνιο».

«Σε ποιον; Στο μπάνιο;»

«Ναι, μην τον αφήσεις να μπει».

«Τι τρέχει;» με ρώτησε η Αν όταν έκλεισα την πόρτα και κόλλησα πάνω της το αυτί μου.

«Ακούτε τίποτα;» ρώτησα.

Κόλλησαν και οι δυο τα αυτιά τους στην πόρτα.

Άκουσα τη σιγανή φωνή της Λούσι, αλλά μετά έβαλα το αυτί μου στο άνοιγμα της πόρτας και μπόρεσα να παρακολουθήσω καλύτερα την υπόλοιπη συζήτηση.

«Είναι στο μπάνιο, Μεγαλειότατε», απάντησε ήρεμα η Λούσι. Ήταν όντως ο Μείξον.

«Α... Ήλπιζα πως έτρωγε ακόμα. Σκέφτηκα ότι θα μπορούσαμε να φάμε μαζί το δείπνο μας».

«Αποφάσισε να κάνει ένα μπάνιο πριν φάει». Η φωνή της έτρεμε λίγο καθώς προφανώς ένιωθε άσχημα που αναγκαζόταν να πει ψέματα.

Έλα, Λούσι. Μην το βάζεις κάτω.

«Μάλιστα. Πείτε της τότε να στείλει να με φωνάξουν όταν βγει. Θα ήθελα να της μιλήσω».

«Ε... μπορεί να κάνει πολλή ώρα, Μεγαλειότατε».

Ο Μείξον δίστασε. «Α, μάλιστα. Τότε μπορείτε παρακαλώ να της πείτε ότι πέρασα και να στείλει να με φωνάξουν αν θέλει να μιλήσει. Πείτε της να μη σκεφτεί την ώρα. Θα έρθω».

«Μάλιστα, κύριε».

Δεν ακουγόταν τίποτα για αρκετά λεπτά και προς στιγμή νόμισα ότι είχε φύγει.

«Ε... σας ευχαριστώ», είπε τελικά. «Καληνύχτα».

«Καληνύχτα, Μεγαλειότατε».

Έμεινα λίγο ακόμα κρυμμένη για να βεβαιωθώ ότι δεν ήταν εκεί. Όταν βγήκα, η Λούσι στεκόταν ακόμα δίπλα στην πόρτα. Κοίταξα τις καμαριέρες μου και είδα την απορία στο βλέμμα τους.

«Απλώς θέλω να μείνω μόνη απόψε», είπα αόριστα. «Βασικά είμαι έτοιμη να ξαπλώσω. Αν μπορείτε να πάρετε τον δίσκο του φαγητού μου, θα ετοιμαστώ για ύπνο».

«Θέλετε να μείνει μία από εμάς;» ρώτησε η Μαίρη. «Σε περίπτωση που αποφασίσετε να δεχθείτε τον Πρίγκιπα;»

Έβλεπα στα μάτια τους την ελπίδα, αλλά έπρεπε να τις απογοητεύσω.

«Όχι, χρειάζομαι απλώς λίγη ξεκούραση. Θα δω τον Μείξον το πρωί».

Ήταν παράξενο να ξαπλώνω στο κρεβάτι μου νιώθοντας ότι κάτι ανάμεσα στον Μείξον κι εμένα δεν πήγαινε καλά, αλλά δεν ήξερα τι να του πω εκείνη τη στιγμή. Δεν είχε νόημα. Είχαμε περάσει τόσα σκαμπανεβάσματα, τόσες απόπειρες να φτιάξουμε αυτή τη σχέση· αλλά ήταν προφανές πως αν επρόκειτο να συμβεί αυτό είχαμε ακόμα πολύ δρόμο μπροστά μας.

Εύπνησα με δυσκολία πριν από την αυγή. Το φως από τον διάδρομο ξεχυνόταν στο δωμάτιό μου και έτριψα τα μάτια μου καθώς μπήκε μέσα ένας φρουρός.

«Δεσποινίς Αμέρικα, ξυπνήστε σας παρακαλώ», είπε.

«Τι έγινε;» ρώτησα και χασμουρήθηκα.

«Έχουμε μια επείγουσα υπόθεση. Είναι ανάγκη να έρθετε στο ισόγειο».

Το αίμα μου πάγωσε αμέσως. Η οικογένειά μου ήταν νεκρή· το ήξερα. Είχαμε στείλει φρουρούς, είχαμε προειδοποιήσει ότι θα μπορούσε να συμβεί κάτι τέτοιο, αλλά οι αντάρτες το είχαν καταφέρει. Το ίδιο είχε πάθει και η Νάταλι. Είχε φύγει από την Επιλογή μοναχοπαίδι γιατί οι αντάρτες είχαν σκοτώσει τη μικρή της αδελφή. Καμία από τις οικογένειές μας δεν ήταν ασφαλής πια.

Πέταξα τα σκεπάσματα και άρπαξα τη ρόμπα και τις παντόφλες μου. Έτρεξα στον διάδρομο και κατέβηκα τα σκαλιά

όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Δυο φορές παραλίγο να πέσω.

Όταν έφτασα στο ισόγειο ήταν εκεί ο Μείξον και μιλούσε έντονα σε κάποιον φρουρό. Έτρεξα πάνω του ξεχνώντας όλα όσα είχαν γίνει τις τελευταίες δύο ημέρες.

«Είναι καλά;» ρώτησα προσπαθώντας να μην κλάψω. «Πόσο άσχημο είναι;»

«Ποιο;» με ρώτησε και με αγκάλιασε αναπάντεχα.

«Οι γονείς μου, τα αδέρφια μου. Είναι καλά;»

Ο Μείξον με κράτησε μπροστά του και με κοίταξε στα μάτια. «Είναι καλά, Αμέρικα. Συγγνώμη, έπρεπε να το φανταστώ ότι θα ήταν το πρώτο που θα σκεφτόσουν».

Ένιωσα τόσο μεγάλη ανακούφιση που παραλίγο να βάλω τα κλάματα.

Ο Μείξον έδειξε λίγο σατισμένος καθώς συνέχισε: «Υπάρχουν αντάρτες στο παλάτι».

«Τι;» τσίριξα. «Γιατί δεν κρυβόμαστε;»

«Δεν έχουν έρθει για να επιτεθούν».

«Τότε γιατί έχουν έρθει;»

Αναστέναξε. «Είναι μόνο δύο αντάρτες από το στρατόπεδο των Βορείων. Δεν είναι οπλισμένοι και θέλουν να μιλήσουν συγκεκριμένα σ' εμένα... και σ' εσένα».

«Γιατί σ' εμένα;»

«Δεν είμαι σίγουρος, αλλά εγώ θα τους μιλήσω και σκέφτηκα να σου δώσω την ευκαιρία να τους μιλήσεις κι εσύ».

Κοιτάχτηκα και πέρασα το χέρι μου ανάμεσα στα μαλλιά μου. «Φοράω το νυχτικό μου».

Χαμογέλασε. «Το ξέρω, αλλά είναι τελείως ανεπίσημο. Δεν πειράζει».

«Θέλεις να έρθω;»

«Εξαρτάται μόνο από σένα, αλλά είμαι περίεργος γιατί θέλουν να μιλήσουν συγκεκριμένα σ' εσένα. Δεν είμαι σίγουρος ότι θα μου πουν αν δεν είσαι εκεί».

Έγνεψα καταφατικά, ενώ προσπαθούσα να σταθμίσω τα

πράγματα. Δεν ήμουν σίγουρη ότι ήθελα να μιλήσω στους αντάρτες. Άοπλοι ή μη, ήταν πιθανότατα πολύ πιο θανάσιμοι από ό,τι θα μπορούσα να γίνω ποτέ εγώ. Ωστόσο, αν ο Μείξον πίστευε ότι μπορούσα να το κάνω, ίσως να έπρεπε...

«Εντάξει», είπα και ίσιωσα την πλάτη μου. «Εντάξει».

«Δε θα πάθεις τίποτα Αμέρικα, σ' το υπόσχομαι». Έβαλε το χέρι του στο δικό μου και μου έσφιξε λίγο τα δάχτυλα. Στράφηκε στον φρουρό: «Οδηγήσέ μας. Να είσαι σε ετοιμότητα, για παν ενδεχόμενο».

«Φυσικά, Μεγαλειότατε», απάντησε εκείνος και μας οδήγησε στη γωνία του διαδρόμου και από εκεί στη Μεγάλη Αίθουσα όπου στέκονταν δύο άτομα περικυκλωμένα από φρουρούς.

Χρειάστηκα ελάχιστα δευτερόλεπτα για να εντοπίσω στο πλήθος τον Άσπεν.

«Μπορείτε να μαζέψετε τα σκυλιά σας;» ρώτησε ένας από τους αντάρτες. Ήταν ψηλός, αδύνατος και ξανθός. Οι μπότες του ήταν γεμάτες λάσπες και τα ρούχα του έμοιαζαν με κάτι που θα φορούσε ένα Επτά: ένα χοντρό παντελόνι που το είχε στενέψει για να του κάνει και ένα μπαλωμένο πουκάμισο κάτω από ένα φθαρμένο δερμάτινο μπουφάν. Στον λαιμό του, από μια μακριά αλυσίδα κρεμόταν μια σκουριασμένη πυξίδα, που ακολουθούσε την κίνησή του. Φαινόταν ταλαιπωρημένος χωρίς να είναι τρομακτικός, το οποίο δεν ήταν ακριβώς αυτό που περίμενα.

Ακόμα πιο αναπάντεχο ήταν ότι το δεύτερο άτομο ήταν κορίτσι. Φορούσε κι εκείνη μπότες· σαν να ήθελε όμως να κάνει οικονομία και παράλληλα να είναι στη μόδα, φορούσε κολάν και μια φούστα από το ίδιο υλικό με το παντελόνι του άντρα. Στεκόταν με τον γοφό προτεταμένο αποφασιστικά στο πλάι, παρά το γεγονός ότι την περικύκλωναν φρουροί. Ακόμα και αν δεν αναγνώριζα το πρόσωπό της, θα θυμόμουν το μπουφάν της: τζιν και κοντό, με δεκάδες κεντημένα λουλουδάκια.

Για να σιγουρευτεί ότι θυμόμουν ποια ήταν, μου έκανε μια

μικρή υπόκλιση. Έβγαλα έναν ήχο που ήταν κάτι ανάμεσα σε γέλιο και επιφώνημα.

«Τι έγινε;» με ρώτησε ο Μείξον.

«Θα σου πω μετά», ψιθύρισα.

Απορημένος αλλά ήρεμος, μου έσφιξε καθησυχαστικά το χέρι και συγκεντρώθηκε στους ξένους μας.

«Ερχόμαστε για να μιλήσουμε ειρηνικά», δήλωσε ο άνδρας. «Είμαστε άοπλοι και οι φρουροί σας μας έχουν ψάξει. Ξέρω ότι δεν είναι πρόπον να ζητήσουμε ιδιωτική ακρόαση, αλλά έχουμε να συζητήσουμε πράγματα μαζί σας που δε θα έπρεπε να ακούσει κανείς άλλος».

«Και η Αμέρিকা;» ρώτησε ο Μείξον.

«Θέλουμε να μιλήσουμε και μαζί της».

«Με τι σκοπό;»

«Και πάλι», είπε σχεδόν αντάρεσκα ο νεαρός, «δεν πρέπει να μας ακούσουν οι άνδρες σας». Έδειξε με ένα παιχνιδιάρικο ύφος γύρω του.

«Αν πιστεύετε ότι μπορείτε να της κάνετε κακό...»

«Ξέρω ότι είστε καχύποπτοι απέναντί μας και έχετε δίκιο, αλλά δεν έχουμε κανένα λόγο να σας κάνουμε κακό. Θέλουμε μόνο να συζητήσουμε».

Ο Μείξον το σκέφτηκε για ένα λεπτό. «Εσύ», είπε σε έναν από τους φρουρούς, «κατέβασε ένα τραπέζι και τέσσερις καρέκλες. Οι υπόλοιποι να κάνετε πίσω για να δώσουμε στους καλεσμένους μας λίγο χώρο».

Οι φρουροί υπάκουσαν, και μεσολάβησαν μερικά λεπτά αμηχανίας. Όταν κατέβηκε το τραπέζι από τη στοίβα στη γωνία και στήθηκε με δυο καρέκλες σε κάθε πλευρά, ο Μείξον έκανε νόημα στο ζευγάρι να έρθουν να καθίσουν μαζί μας.

Καθώς προχωρούσαμε, οι φρουροί υποχωρούσαν, σχηματίζοντας αθόρυβα ένα ημικύκλιο, ενώ είχαν τα μάτια τους συνεχώς καρφωμένα στους αντάρτες σαν να ήταν έτοιμοι να ρίξουν από στιγμή σε στιγμή.

Μόλις φτάσαμε στο τραπέζι, το αγόρι άπλωσε το χέρι του.
«Δε νομίζετε ότι θα έπρεπε να συστηθούμε;»

Ο Μείξον τον κοίταξε με κουρασμένο ύφος, αλλά το έκανε.
«Μείξον Σριβ, ο ηγεμόνας σας».

Ο νεαρός άνδρας γέλασε. «Τιμή μου, κύριε».

«Κι εσείς είστε;»

«Αύγουστος Ιλέα, στις υπηρεσίες σας».

ΕΠΙΑΣΑ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ και ακούμπησα το μάγουλό μου στο στήθος του. Εκείνος ακούμπησε το πιγούνι του στο κεφάλι μου και στροβιλιστήκαμε στον ρυθμό της βροχής. Για μια στιγμή ήμουν σίγουρη ότι θα τα καταφέραμε. Αν μπορούσαμε να το κάνουμε αυτό, θα βρίσκαμε έναν τρόπο να έρθουμε ξανά κοντά.

Ήρθε η ώρα να στεφθεί η νικήτρια. Όταν αποφασίστηκε η συμμετοχή της στην Επιλογή, η Αμέρিকা δε φανταζόταν ποτέ ότι θα μπορούσε να κερδίσει το στέμμα ή την καρδιά του πρίγκιπα Μείζον. Όμως, καθώς ο διαγωνισμός πλησιάζει στην ολοκλήρωσή του και οι απειλές έξω από τα τείχη του παλατιού γίνονται ολοένα πιο βίαιες, η Αμέρিকা συνειδητοποιεί πόσα αντέχει να χάσει – και πόσο σκληρά πρέπει να παλέψει για το μέλλον που ονειρεύεται.

Κυκλοφορούν επίσης
και τα δύο πρώτα βιβλία της σειράς

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

ISBN 978-618-01-0920-7

9 786180 109207

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗ: 15432